

[Justitsministeren.]

noget lignende spørgsmål som det, der er stillet mig her af hr. Vivike, tidligere er stillet af fru Hanne Budtz. I og for sig er det det samme problem, men jeg vil gerne, da problemet jo har betydelig interesse, gå lidt nærmere ind på det.

Vi kan alle være enige om, at det så vidt mulig bør undgås, at 15-årige sættes i varetægtsfængsel. I retsplejelovens § 785 er der da også hjemmel til at tage særlige hensyn til unge mellem 15 og 18 år. Der er bl. a. tale om at anvende tilsyn, tilhold om ikke at forlade et anvist opholdssted eller en bestemt kreds eller om bistand fra børne- og ungdomsværnet, f. eks. til anbringelse på et børne- eller ungdomshjem. Med andre ord, retsplejeloven giver anvisning på en række foranstaltninger, der kan anvendes i stedet for fængsling. Sådanne foranstaltninger anvendes meget ofte, når der foreligger en sigtelse mod en ung, og hvor man finder det nødvendigt at sørge for, at han ikke gentager sine overtrædelser. Har fremstilling for en dommer fundet sted, er det dommeren, der efter tilfældets nærmere omstændigheder afgør, hvordan der skal forholdes.

Jeg kan ikke godkende det, som det ærede medlem sagde, at der er tale om en overhåndtagende varetægtsfængsling af disse unge. Tværtimod er der tale om sjældne tilfælde. Men jeg kan sige, at der kan være tilfælde, hvor en domstol efter en sags særlige omstændigheder næsten kun kan nå til den konklusion, at fængsling må finde sted. Er der tale om en ung, der gang på gang begår lovovertrædelser, og som trods afhøringer i anledning af begåede overtrædelser og trods alvorlige formaninger bliver ved med f. eks. at foretage indbrud, så er det klart, at der må gøres noget effektivt. Hvis der ikke kan anvises plads på et hjem, hvorfra den unge ikke kan stikke af, kan det være nødvendigt at holde ham varetægtsfængslet. Det er ganske klart, at fængslingen da må have så kort en varighed som muligt. Kan den unge ikke sættes på fri fod, bør han anbringes i et børne- og ungdomshjem, hvorfra han, som jeg sagde det, ikke kan stikke af.

Så vidt jeg er orienteret om den sag, det her drejer sig om, er det netop ekstraordinære forhold, der foreligger. Der er én særlig ting,

jeg gerne vil gøre opmærksom på, og det er, at den unge mand og hans forsvarer ikke benyttede sig af den rettighed, som retsplejeloven giver dem til at indbringe fængslingskendelsen for landsretten.

Det egentlige problem er, at det i praksis kan være overordentlig vanskeligt at finde et hensigtsmæssigt sted, hvor man kan anbringe den unge med kort varsel. I den senere tid har der været stigende vanskeligheder med at få anbragt unge mennesker på sådanne ungdomshjem, altså hjem, som er i stand til at sikre deres tilstedeværelse under sagens behandling, og dette skyldes ikke mindst de mange overtrædelser af narkotikalovgivningen. Men det er mig bekendt, at de sociale myndigheder arbejder med løsningen af disse spørgsmål og håber inden alt for lang tid at kunne have det tilstrækkelige antal hjem.

Endvidere kan jeg oplyse, at spørgsmålet om forholdsregler over for børn, herunder varetægtsfængsling, overvejes nærmere af et af justitsministeriet nedsat udvalg, der har til opgave at gennemgå retsplejelovens bestemmelser, bl. a. om anholdelse og fængsling.

Vivike: Jeg takker for svaret, og jeg er enig med justitsministeren i, at forsvareren burde have køret fængslingskendelsen. Men her er altså et tilfælde, hvor drengen ikke havde en rig far, der selv kunne vælge en forsvarer — det var en beskikket forsvarer — og det er det kedelige, vi ser mange gange, at hvor det er beskikkede forsvarere, fordi familien ikke har midler til at skaffe en dygtig forsvarer, sker den slags ting.

Jeg kan ikke være helt enig med justitsministeren i, at her var et tilfælde, hvor det var nødvendigt at fængsle. For det første sagde børneværnets repræsentant, at de havde et sted at anbringe drengen, og at det var bedre for ham at komme dér end at komme ud i vestre fængsel, men det tog dommeren altså ikke ad notam. Derudover var det jo ikke alene således, at børneværnet ville tage sig af drengen, men — og det vidste i hvert tilfælde politiet — drengen har en fader, der gør alt for at hjælpe ham, og drengen har været involveret i visse sager, men han er hver gang mødt til afhøring eller til sammenkomst med politiet, han har